

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **D. K.**, bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. C. S., advokátom so sídlom v Č., proti žalovaným **1/ K., spol. s r.o. v konkurze**, so sídlom v K., IČO: X., **2/ S., s.r.o.**, so sídlom v K., IČO: X., **o neplatnosť uznania dlhu**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8 C 132/2006, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. apríla 2011 sp. zn. 6 Co 80/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca uznesením z 20. decembra 2010 č.k. 8 C 132/2006-328 konanie zastavil, žalovanému 1/ nepriznal náhradu trov konania a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť v lehote 3 dní žalovanému 2/ trovy konania 6 587,53 € na účet jeho právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie JUDr. J. M. & JUDr. M. K., s.r.o., so sídlom v Ž.. V odôvodnení uviedol, že keďže žalobca zobral žalobcu v celom rozsahu späť z dôvodu, že po vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného 1/ uplatnil svoju pohľadávku v konkurznom konaní, konanie podľa § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil. Výrok, ktorým žalobcu zaviazal na náhradu trov konania, odôvodnil § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Tým, že žalobca zobral žalobu späť, zaviniť zastavenie konania, preto je povinný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania, ktorých výšku určil podľa vyhlášky č. 655//2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“). Žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalovaný 1/ nepodal návrh na ich náhradu.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým bol zaviazaný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania, uznesením z 29. apríla 2011 sp. zn. 6 Co 80/2011 uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť v lehote 3 dní zaplatiť žalovanému 2/ trovy prvostupňového konania v sume 574,50 € na účet jeho právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie JUDr. J. M. & JUDr. M. K., s.r.o., so sídlom v Ž.. Žalobcovi a žalovanému 2/ nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa, pokiaľ rozhodol o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným 2/ podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. (procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania), za správne. Nestotožnil sa však s výškou trov ustálených súdom prvého stupňa. Na rozdiel od súdu prvého stupňa, ktorý pri určení výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal z § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., mal za to, že na daný prípad je pre určenie výšky tarifnej odmeny potrebné aplikovať § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom do 31. mája 2009, resp. § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. júna 2009.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Uviedol, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd nepreskúmal vecnú správnosť výroku uznesenia súdu prvého stupňa o zastavení konania, napriek tomu, že aj tento výrok napadol odvolaním z dôvodu, že súd prvého stupňa nebol oprávnený rozhodnúť o zastavení konania pre späťvzatie žaloby, nakoľko podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii sa vyhlásením konkurzu konania zo zákona prerušujú. Z uvedeného dôvodu žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ prostredníctvom správcu konkurznej podstaty JUDr. V. J. vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje s jeho dôvodmi a poukázal na to, že vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu vyslovil nesúhlas s pokračovaním zo zákona prerušeným konaním a bol toho názoru, že neboli splnené podmienky pre zastavenie konania tak, ako o ňom rozhodol súd prvého stupňa.

Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený v súlade

s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolateľ napadol dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vychádzajúc z obsahu dovolania sa osobitne zameral na otázku splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z toho, že odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa len v časti o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným 2/, hoci on podal odvolanie aj proti výroku prvostupňového uznesenia o zastavení konania.

Dovolací súd posudzujúc vyššie uvedenú námietku žalobcu dospel k záveru, že postup odvolacieho súdu, keď vychádzajúc z § 41 ods. 2 O.s.p. posudzoval odvolanie žalobcu podľa

obsahu a ustálil, že žalobca podal odvolanie len do výroku o náhrade trov konania medzi ním a žalovaným 2/, bol správny. Z obsahu odvolania totiž jednoznačne vyplýva, že žalobca odvolanie nepodal proti všetkým, resp. viacerým výrokom uznesenia súdu prvého stupňa, ale len proti výroku, ktorým bol zaviazaný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania. Žalobca v dôvodoch odvolania uvádza, že rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalovanému 2/ trovy konania, považuje za nesprávne z dôvodu, že súd prvého stupňa pre rozhodnutie o trovách nesprávne aplikoval § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., keď bol toho názoru, že zavinil zastavenie konania. Vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného 1/ žalobca dával len do súvislosti s posudzovaním jeho zavinenia na zastavení konania, tvrdiac, že skutočnosť, že na majetok žalovaného 1/ bol vyhlásený konkurz, nezavinil on ale žalovaný 1/, keď doslovne v odvolaní uviedol, že „ak súd rozhodoval o zastavení konania, mal zastaviť konanie a o náhrade trov konania rozhodnúť podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c/ OSP“. O tom, že žalobca odvolaním napadol len výrok o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 2/ svedčí aj jeho záverečný petit, v ktorom navrhuje, „aby Krajský súd v Žiline napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“.

Keďže z odvolania žalobcu bolo nepochybné zrejmé, ktorý výrok napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa napáda, z akých dôvodov a čoho sa domáha, postup odvolacieho súdu, keď preskúmal v odvolacom konaní len výrok uznesenia prvostupňového súdu o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným 2/, bol v súlade s § 212 O.s.p. a týmto postupom nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred odvolacím súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ žalobca, vychádzajúc z obsahu dovolania, mal na mysli aj vadu konania odvolacieho súdu, spočívajúcu v tom, že odvolací súd konal vo veci, hoci na majetok žalovaného 1/ bol uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 2 K 20/2010-56 z 25. augusta 2010 vyhlásený konkurz, táto nenapĺňa znaky ani jednej z väd uvedených v § 237 O.s.p. Riešenie sporu o neplatnosť uznania dlhu patrí do právomoci súdu. Konanie súdu nie je tak postihnuté vadou podľa ustanovenia § 237 písm. a/ O.s.p. Vyhlásením konkurzu úpadca nestráca právnu subjektivitu, teda ani spôsobilosť byť účastníkom konania a procesnú spôsobilosť (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 1998 sp. zn. 5 Cdo 27/1999). Vzhľadom na uvedené nemá konanie súdu ani vady podľa § 237 písm. b/ a c/ O.s.p. V danej veci nešlo ani o prekážku veci už právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už začatého konania, teda o vadu uvedenú v ustanovení § 237 písm. d/ O.s.p. Súd v danej veci

konal na základe žaloby, teda nechýbala ani táto podmienka konania, nedostatok ktorej by mal za následok vadu podľa § 237 písm. e/ O.s.p. Naostatok nebolo ani zistené, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo že by súd bol nesprávne obsadený, teda že by konanie súdu bolo postihnuté vadou v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p.

Iná procesná vada konania (vada, ktorá nie je uvedená v ustanovení § 237 O.s.p.), na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia majúcu za následok prípustnosť dovolania, a je preto významná len v prípade, že dovolanie je v danej právnej veci prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' z ustanovení § 237 a § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., pričom sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Žalobca nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalovaným (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.); dovolací súd im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. decembra 2011

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Kludia Vrauková